

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

18 tháng 01 năm 2009

Số 28

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,

Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thông Báo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Còn bệnh hoạn thì sao?
- 2) Dâm loạn là sao?
- 3) Còn người tu thiền luôn luôn nghĩ sai về người khác thì sao?
- 4) Nếu người tu thiền nghĩ sai về người khác thì sao?
- 5) Người tu thiền mà còn buồn hờn thì sao?
- 6) Con người có cha mẹ sanh ra, tại sao Bé nói là vô sanh?
- 7) Tại sao Bé được hiểu nhiều việc như vậy?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 05 tháng 08 năm 1991 1) Hỏi : <i>Còn bệnh hoạn thì sao?</i> Đáp : Thừa, bệnh hoạn là tâm trí lo âu bất chánh và làm những chuyện không cần thiết, phần hồn lúc nào cũng bị trói buộc bởi ngoại cảnh như là tình, tiền và dâm loạn.	2) Hỏi : <i>Dâm loạn là sao ?</i> Đáp : Dâm loạn là muốn mà muốn không được, nảy ra một ý nghĩ sai mà tự cho là đúng.
Ngày 06 tháng 08 năm 1991 3) Hỏi : <i>Còn người tu thiền luôn luôn nghĩ sai về người khác thì sao ?</i> Đáp : Thừa người tu thiền thì luôn luôn nghĩ mình là sai, để có cơ hội tự thức. Không nên nghĩ sai về người khác.	4) Hỏi : <i>Nếu người tu thiền nghĩ sai về người khác thì sao ?</i> Đáp : Thừa, người tu thiền nghĩ sai về người khác thì điện năng trong cơ tạng không được phát triển và càng ngày càng u tối thêm. Thiền đúng nghĩ sai về mình thì có cơ hội hướng thượng hơn, thức hòa đồng sẽ được mở sớm hơn vì nguyên lý của một tâm linh là vô sanh cho nên phải tự thức thì mới thấy rõ ánh sáng từ bi là sức mạnh.
5) Hỏi : <i>Người tu thiền mà còn buồn hờn thì sao ?</i> Đáp : Thừa, người tu thiền mà còn buồn hờn là người tự bỏ quên nguyên lý vô sanh của người ấy mà thôi..	6) Hỏi : <i>Con người có cha mẹ sanh ra, tại sao Bé nói là vô sanh ?</i> Đáp : Thừa, nguyên lý vô sanh là cha mẹ bằng xương bằng thịt không thể nào sanh ra tâm thức của người con được, cho nên mỗi một người đều có một khả năng khác nhau. Nó thể hiện trong tự nhiên và hồn nhiên, tức là thanh tịnh thì mới cảm thức được, hướng thiện thì tâm trí lúc nào cũng được thanh thoi, còn hướng về dục thì tâm trí lúc nào cũng ích kỷ, nghi kỵ và ác ý.
7) Hỏi : <i>Tại sao Bé được hiểu nhiều việc như vậy ?</i> Đáp : Thừa, Bé đã được chuyển nhiều kiếp từ trong xác phàm mà ra. Cho nên bắt buộc Bé phải thông suốt những điều trở ngại của tâm linh. Chung quy Bé chỉ biết tu là điều cần thiết mà thôi.	

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Mẫu Ái kỳ 184

Chuyển quần thể sự quy nguyên
Tình duyên trắc trở diệu huyền hư không
Đạt rồi cảm giác mất công
Chẳng lưu trường cửu chẳng hòng dưỡng nuôi

Đó. *Chuyển quần* (¹) *thể sự quy nguyên*, các bạn làm cái gì đi nữa, động loạn cho đến đâu đi nữa, rốt cuộc cũng phải trở về sự thanh tịnh sáng suốt của giờ phút cuối cùng.

Tình duyên trắc trở diệu huyền hư không, ở thế gian người ta cho cái tình duyên, người này không lấy được người kia thấy nó đau khổ lắm. Cái đó là cái huyền diệu của Trời Đất sắp đặt, cho đó là hay lắm, tôi phải được. Tôi phải chiếm nước đó để tôi lấy một vị công chúa. Đó, nhưng mà rốt cuộc rồi nó cũng là hư không.

Đạt rồi cảm giác mất công, được rồi thấy mất công, thấy lầm lạc cái ngoại cảnh, mà không biết cởi mở trong nội tâm.

Chẳng lưu trường cửu chẳng hòng dưỡng nuôi, lúc đó rồi cũng buông xuôi bỏ ra đi, không có lưu lại cái gì ở thế gian trường cửu, mà chẳng hòng tôi tiếp tục, tôi nuôi được, làm sao tôi nuôi được ! Tôi còn sống, còn bản thể đây, còn nuôi, rồi tôi ly gián tôi chuyển hoá chuyển kiếp đi nơi khác lấy gì mà nuôi. Rốt cuộc rồi chẳng có đạt được cái gì, sự tham dục bày biểu mọi việc ước vọng, nhưng rốt cuộc rồi cũng chẳng đạt thành, ngỡ ngàng trong sự nhầm lẫn đó thôi.

Bước vào tắm tối nhục tôi
Công khai tự sửa đứng ngồi lại yên
Bên trong cầu kết tình duyên
Hồn đâu vía đó nói liền chuyển xoay

Mình bước vào sự tắm tối tham lam, nó nhục nhã và nó tôi bại lắm. Một con người sáng suốt hoà cảm với Trời Đất, và đi cúi đầu trong cái tham lam tiền của, nhục nó tôi, và chúng công khai nhìn nhận sự sai lầm của chúng ta tự sửa đứng ngồi lại yên. Cho nên chúng ta đối với cha mẹ, đối với anh em, đối với đạo hữu, chúng ta nhìn nhận là ta sai. Cho nên những vị tu ở trong công giáo cũng vậy, người có sự sai lầm người tới nhìn nhận với Cha, khai rõ cái công chuyện sai lầm của chúng ta, rồi cái tâm người được yên. Thì chúng ta ở đây cũng vậy, chúng ta tu mà chúng ta chịu nhìn nhận sự sai của chúng ta, ta sửa càng mau ta nhờ cái công phu, lấy cái thanh khí điền lấy cái sáng suốt ở bên trên, để đánh đổ sự tối tăm của nội tâm. Tại sao chúng ta đi sai, chúng ta làm sai là vì chúng ta thiếu sáng suốt, chúng ta đem sáng suốt phục vụ cho sự tham dục thay vì cởi mở.

Bên trong cầu kết tình duyên, bên trong là có hồn có vía. *Hồn đâu vía đó nói liền chuyển xoay*, chúng ta mình cảm được, thì chúng ta hiểu được hồn vía chúng ta, lúc đó thì hồn đâu vía đó, nói liền chuyển xoay, hồn vía được nắm tay diu dắt với nhau đi tu có hồn có vía. Bản thể con người có âm có dương, mới cấu tạo đi đứng ngồi nằm được và chúng ta cởi mở tiến lên rồi chúng ta gặp được hồn, gặp được vía. Vía gặp được hồn lúc đó nó chuyển xoay, mới kêu bằng tu tiến đạt tới cái sự thanh tịnh, vạn năng ở bên trên. Vì ngoại cảnh mà quên mình, tưởng lầm tranh đấu là đắc là đạt, mà tự sửa mình lại không. Tự sửa mình nói không được gì hết, tôi tu như vậy ích kỷ, tu không được gì hết, nhưng mà tôi phải tranh giành cho được rồi tôi mới tu, tôi làm cho thiệt giàu rồi tôi mới tu, tôi hơn thiên hạ rồi tôi mới tu, à có nhiều người muốn vậy đó, nhưng mà nó bây giờ nó đương thẳng thế kêu nó tu nó nói không, tu cái đó không có lợi nó không tu, nhưng than ôi đến lúc ngoại cảnh thành, thì chơn tâm bản loạn. Đó, các bạn đã dùng bộ óc, nội tạng các bạn vì ngoại cảnh tranh đấu, rồi khi mà nó thành cái tuổi tác của bạn không có cho phép, thì cái tâm của các bạn nó bản loạn, biết nói cùng ai trong giờ phút rồi, ăn năn cực khổ. Mình tạo ra được cái gì đây cho thiên hạ, nhưng kết quả thiên hạ đã đem cái gì cho

¹ Quần: Đối chọi liên tục, làm cho mệt mỏi, căng thẳng.

chúng ta, sự đau khổ nó dồn dập trong tư tưởng, nó làm cho chúng ta bồn loạn. Cơ sở giàu có đủ thứ hết, nhưng mà không có thể hưởng được, chỉ thăm kín tự tu nhiên hậu mới giác đắc và minh tâm an toại được. Chỉ có mình tự sửa lấy mình, sớm ăn năn mới giác đắc, mà chúng ta còn tham lam, còn muốn ăn thua, còn muốn tranh đấu, còn muốn tạo nhiều cho ngoại cảnh bất lợi, thì nó gây sự bất an cho nội tâm của chúng ta ở về sau.

Chuyển qua chân lý Pháp đàn
Hồn thiên chuyển hoá miển đầy thế gian
Trực khai chỉ có một đàng
Diễn quang tự chiếu mở màn tự qua

Chuyển qua chân lý chúng ta chuyển qua chân lý là cái gì, sự thật cái phần đó không thay đổi nữa, mới đạt tới Pháp đàn, cương quyết như vậy là không thay đổi.

Hồn thiên chuyển hoá miển đầy thế gian, cái hồn chúng ta chuyển hoá đi lên trên, thay vì bị cuồng cuồng trong sức hút của hồng trần, miển đầy thế gian không bị đầy ở thế gian nữa.

Trực khai chỉ có một đàng, bộ đầu chúng ta khai chỉ có một đàng.

Diễn quang tự chiếu mở màn tự qua, cái diễn quang chúng ta tự chiếu lên bên trên, thì thừa tiếp cái sáng suốt ở bên trên, lúc đó chúng ta mới vượt qua được, những cái sự động loạn ở thế gian. Mọi người đang sống ở mảnh đất phù sanh này, đều đã và đang thừa hành phận sự chuyển hoá của mọi nhu cầu cơ năng của nó, nếu người tu về Pháp Lý, mà biết rõ được sự việc này, thì bản tánh tự tôn của nó, sẽ không còn lưu trong con tim và bộ óc, tự bản cùng hóa của nó, trong đường lối sân si của nó nữa.

Tại sao chúng ta bồn cùng hóa tư tưởng của chúng ta? Chúng ta mở về thanh cao đại lượng, tôi nói vật vô lượng, nhơn vô lượng cũng như vật vô tri. Đó, thì bây giờ chúng ta bồn cùng hóa là chúng ta sân si, ăn thua người này người kia người nọ, rồi tự nhiên chúng ta đạt tới cái gì? Đạt tới cái bồn cùng hóa, làm tư tưởng chúng ta lúng túng không có tiến được, mà các bạn tự xét, dòm lên Trời Đất, đã ban bố tất cả những cái gì chúng ta ở đây, không có thiếu sót một cái gì hết, mà chúng ta đã tự làm cho chúng ta thiếu sót. Chúng ta không có cộng đồng với Trời Đất, làm sao cộng đồng với nhơn sanh, dùng cái miệng nói thôi, đưa đẩy người này, đưa đẩy người kia, rốt cuộc không có hành, không có hòa cảm với vũ trụ, không biết Thiên Địa, không biết phần thiêng liêng của mình, làm sao đạt được cái sự hòa cảm với nhơn sanh, mà giúp đỡ người này giúp đỡ người kia, chỉ có cái miệng nói.

Khẩu hô mà tâm bất ứng, cái đó thuộc về giả tạm, rồi tự lôi cuốn đem sự đau khổ cho mình, diu dắt mình không được diu dắt ai. Cho nên chúng ta đã tu và đã nghe qua nhiều rồi, cái đường lối thực hành, chính tôi một người không phải là ăn học nhiều, cũng ở trong cái tình trạng thiếu hụt từ nhỏ đến lớn, làm sao có cơ hội ăn học. Nhưng mà ngày nay tôi nhờ cái tu, tôi mới thanh tịnh, tôi mới thấy được việc này, việc kia, việc nọ, tôi muốn đem ra công hiến cho tất cả các bạn để nghiên cứu miển phí, không có tổ chức để làm tiền, thì tất cả chúng ta ở đây, mọi người tự tìm hiểu lấy. Chúng ta có tay có chân thì làm việc cho xã hội, đóng góp cho cái đất nước mảnh đất phù sanh này bằng tay bằng chân, rồi mới xây dựng tạm ở thế gian, ai cũng có khả năng làm việc. Nhưng mà cái phần khai mở cho cái phần hồn, để trở về quê xưa chốn cũ, đó là một sự khó khăn chính người phải tự sửa lấy người, thăm kín tự tu tự tiến, chớ không phải động loạn ở bên ngoài, đi phá hoại đi làm lung tung, rồi không có kết quả cho họ, cũng chẳng có kết quả cho mình. Cho nên cái tôn giáo nào cũng tốt, cũng dạy người tự sửa lấy mình, dạy người tự ăn năn tự khai thác, nhưng mà thiếu hành đó thôi, như chúng ta mọi người biết được tôn giáo, biết được đường lối sáng suốt của việc tu hành thì chúng ta tự hành, thì đất nước chúng ta quý lắm, nhơn quần được gần chúng ta lại được ảnh hưởng tốt, nhơn loại được yên vui. Chính mọi người bằng lòng chấp nhận tự sửa lấy họ, có nhiều người không làm gì hết, không học chuyên môn cũng chẳng gì hết, cũng xưng hô tôi thất nghiệp. Tôi không nghiệp lấy gì thất, ở đời là vậy phải lo làm, lo học, lo sửa về cái chuyên môn, còn tu cũng vậy cũng phải có cái chuyên môn. Tôn giáo đề ra, kinh kệ đề ra, nhưng mà người không chịu hành làm sao tiến, chúng ta phải hành nó mới đạt tới cái chuyên môn. À, rồi bây giờ chúng ta nói kêu mạt pháp, chúng ta không hành Pháp làm sao thấy Pháp mạt. Chúng ta không học cái chuyên môn làm sao nói ta thất nghiệp, thất không? Cho nên, bây giờ các bạn tu ở đây là các bạn học qua một cái khoá diễn quang thanh tịnh, cởi mở chuyên môn, cởi mở cho các bạn về bên triết lý khai thông cái đường lối, bạn nắm cái chìa khoá đó ở trong nhơn quần, thì không có lo âu cái sự đói và cái sự chết chóc nữa.

Ngoài bản thể này các bạn đã có phần hồn, ngoài sự sáng suốt này các bạn sẽ có sự sáng suốt hơn nữa, làm sao

bạn đói được. Cho nên, chính tôi ở trong cái quá trình thắc mắc đau khổ trách Trời than Đất, à đủ thứ hết vì sự tranh đấu tiền tài của thế gian, giới này tới giới khác, nhưng mà ngày nay tôi tu rồi tôi mới ăn năn, tôi thấy tất cả những cái đường lối trước, những cái kế hoạch trước, đều là đi trong cái sự sai lầm. Cướp giựt họ là cướp giựt mình, gây sự đau khổ cho họ gây sự đau khổ cho mình. Cho nên bây giờ phải ăn năn tự sửa. Ngày nay tôi có cơ hội tự giác, tự sửa được đạt được một phần thanh tịnh ở ngày nay, thì tôi thấy cái phần huyền diệu ở bên trên vô cực vô biên, mà nếu chúng ta tự tiến lên thì chúng ta sẽ được trọn hưởng, còn chúng ta còn lười biếng tham ô cái nhục dục của cái cơ thể, thì chúng ta trở về con đường tăm tối và chậm tiến, gây hấn bất lợi cho tất cả mọi mặt.

Cảm ơn các bạn.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 21/09/1974)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

XUÂN VỀ MỞ HỘI THIÊN KHUÔN

Đôi cảnh trần mê, nơi bán buôn,
Lạc nẻo, chen chân chốn đóng tuồng,
Tranh lợi, đoạt danh, ngôi vị ảo,
Cuối đường ngập lặn, thất bát truông.
Bồng hậu, lộc cao, gian nan nguồn,
Anh hào, nữ kiệt, mãi đeo bươm,
Gian nan lâu các, tân khổ lụy,
Xé hiệu, khuê thư, thân nặng tường.
Năm tháng, biết bao thay sắc hương,
Mỗi thời, mỗi vẻ, quyến rũ thường,
Tâm vọng ngoại tình, tham đưa lối,
Thân nào cảnh tỉnh, để hoàn lương?
Đạo khó, đức dày, khổ luyện: “Thương”,
Trắng sáng mài gương, lấm đoạn trường,
Đào sâu, xới lấp bao nhiêu bận,
Tắm gội suốt đời, nợ còn vương.
Thầy dạy “DU HÀNH ĐẠO PHÁP” thường,
Chuyên tâm, tri chí, chớ vẩn vương,
Sai phạm, lỗi lầm, còn tái phạm,
Nản lòng thoái chí, khó triều dương.
Nam Mô Pháp Hội Di Đà thượng,
Thường Niệm, Trí Tâm nhớ hành phương.
Công phu, Công quả, Công trình đủ,
Lạc cảnh Trường Xuân, sáng tỏ đường.
Chúc nhau Bạn Đạo: Hướng cội nguồn,
Vô Vi Đạo Pháp, mãi trào tuôn,
Xuân về, mở Hội Thiên Lạc Cảnh,
“KHAİ TRIỂN” phần hồn, đạt Thiên Khuôn... ./.

TP.HCM, ngày 01-01-2009
Tân Niên Khai Bút,
TRẦN KIÊN HOA

VÔ VI-MỪNG XUÂN KỶ SỬU-2009

Mừng Xuân Kỷ Sửu đến đây rồi,
Mừng bạn, người thân, đến với tôi.
Mừng cho tất cả vui Xuân mới,
Mừng hết thế gian nợ nần cười.
Mừng Xuân “KHAİ TRIỂN” chuyện tu hành,
Mừng Tổ, mừng Thầy: dắt dẫn nhanh,
Mừng trong gia đạo, hướng nguồn cội,
Mừng nguyện ơn trên thổi gió lành.
Mừng anh, mừng chị Soi Hồn đứng,
Mừng bạn, rủ bè đạt Điền rung,
Mừng cho Hành Giả tâm rực sáng,
Mừng hết Thiên Đường Xây Dựng chung.
Mừng người Thiện Nguyên giúp kẻ nghèo,
Mừng cho Thế Giới hết gieo neo, ⁽²⁾
Mừng hết chiến tranh, nan bệnh khổ,
Mừng người thanh tịnh, dứt nạn đeo.
Mừng ngày Chủ nhật học LED hay,
Mừng Xuân “Hội Tự” đạt sum vầy,
Mừng bạn giao lưu, tình chan chứa,
Mừng Thầy sức khỏe, dạy con ngay.
Mừng hội “DU HÀNH ĐẠO PHÁP” vang,
Mừng “KHAİ TRIỂN” đạt, mức huy hoàng,
Mừng hai Đại Hội, năm Đặc Biệt,
Mừng Tết Vô Vi : Điền ngập tràn... ./.

Tp. HCM, ngày 30-12-2008
Kính Chúc,
TRẦN KIÊN HOA

² Gieo neo: Gian nan, vất vả.

Thông Báo

Đại Hội VÔ-VI Quốc Tế kỳ thứ 28 “DU HÀNH ĐẠO PHÁP”

Xin các bạn đạo vào các website www.quyhoitinhnguoi.org để lấy xuống thông báo và phiếu ghi danh về “Đại Hội Du Hành Đạo Pháp”. Chúng tôi sẽ cập nhật các chi tiết thường xuyên.

Kính bút,
Ban Ghi Danh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 3 tháng 1 năm 1970

Tử sanh sanh tử luật tuần hoàn
Nội loạn phong ba gặng chuyển sang
Ý thức tạm hành không luyến tiếc
Cơ hàn sớm diệt trí thân an

Phù sanh tạm sống an lành
Cơ hàn cũng bởi tranh giành tham lam
Sanh sanh tử tử rõ ràng
Biết mình biết họ trấn an nội tình
Sống vui mới xét được mình
Sống buồn chẳng biết chơn tình là chi
Chớ nuôi bản tánh sân si
Khổ đau quy tụ cũng vì lòng tham
Thế gian lãnh chức phong hàm
Ăn trên ngồi trước muốn làm ông to
Biết mình phải chết càng lo
Trò hề thế sự khó dò khó suy
Chán đời luyện pháp Vô Vi
Tu cho thoát khỏi sân si ở đời
Khỏi cần mượn rượu thoát lời
Phân minh đàm đạo tình trời khai thông
Diễn quang bao phủ tâm hồng
Tự tu tự tiến cơ còng thoát ly.

Luong Sĩ Hằng - Vi Kiên